

Aventura cu „Steaua Vestului“

I

Stăteam la fereastra reședinței lui Poirot și mă uitam plictisit pe stradă.

– Foarte ciudat! am exclamat brusc, cu răsuflarea întretăiată.

– Ce anume, *mon ami*? s-a interesat Poirot calm din fotoliul său confortabil.

– Ce concluzie tragi din următoarele fapte? O tânără doamnă, îmbrăcată elegant, cu pălărie la modă și blănuri splendide, înaintează agale, cercetând fiecare casă pe lângă care trece. Fără a avea știință, este urmărită de trei bărbați și de o femeie de vârstă mijlocie. Aceștia sunt însoțiți de un comisionar care arată după ea în timp ce gesticulează. Ce dramă se joacă? Oare tânăra este o delincventă, iar urmăritorii, detectivi sub acoperire care se pregătesc să o aresteze? Sau sunt niște derbedei care complotază să atace o victimă inocentă? Ce părere are marele detectiv?

– Marele detectiv, *mon ami*, preferă, ca întotdeauna, calea cea mai simplă: se ridică să vadă cu ochii lui.

Și prietenul meu mi s-a alăturat la fereastră.

O clipă mai târziu, a început să chicotească.

– Ca de obicei, faptele descrise de dumneata au o nuanță de romantism incurabil. Tânăra este domnișoara Mary Marvell, o vedetă de cinema, urmărită în clipa asta de un grup de admiratori care au recunoscut-o. Și, *en passant*¹, dragul meu Hastings, ea este foarte conștientă de acest lucru!

Am râs.

– Așa se explică totul! Dar nu primești nici un punct pentru asta, Poirot. A fost doar o problemă de identificare.

– *En vérité!*² De câte ori ai văzut-o dumneata pe Mary Marvell pe ecran, *mon cher*?

– De vreo zece ori, am răspuns după un moment de gândire.

– Și eu o dată! Cu toate acestea, *eu* o recunosc, dar *dumneata* nu.

– Arată foarte diferit în realitate, am replicat eu fără convingere.

– Ah! *Sacre!*³ a strigat Poirot. Te aștepti cumva să se plimbe pe străzile Londrei cu o pălărie de cowboy sau în picioarele goale și cu o mulțime de bucle, ca o fătucă irlandeză? Întotdeauna te legi de aspectele neesențiale! Amintește-ți de cazul dansatoarei Valerie Saintclair⁴.

Am ridicat din umeri, ușor iritat.

¹ Apropo (în lb. franceză, în original)

² Indiscutabil (în lb. franceză, în original)

³ Pe naiba! (în lb. franceză, în original)

⁴ Referire la povestirea „Regele de treflă” inclusă în volumul *Poirot: Primele cazuri* de Agatha Christie, traducere din limba engleză de Andreea Năstase, Editura RAO, București 2011

– Dar consolează-te, *mon ami*, a urmat Poirot mai calm. Nu toți pot fi precum Hercule Poirot! Știi asta foarte bine.

– Dintre toate cunoștințele mele, ești persoana cu cea mai bună părere despre sine! am exclamat eu împărțit între amuzament și supărare.

– La ce te-aștepti? Când cineva este unic, e și capabil s-o recunoască! Și alții împărtășesc această opinie, ba chiar și domnișoara Mary Marvell, dacă nu greșesc.

– Poftim?

– Fără îndoială. Vine aici.

– Cum ți-ai dat seama?

– Foarte simplu. Aceasta nu este o stradă aristocratică, *mon ami*! Nu locuiește aici nici un doctor la modă, nici un dentist la modă și cu atât mai puțin vreun pălărier la modă! În schimb, aici se găsește un detectiv la modă. *Oui*, prietene, este adevărat, am început să fiu *le dernier cri*! Oamenii se îndeamnă între ei: „*Comment?* V-ați pierdut penarul de aur? Trebuie să mergeți la micul belgian. Este uluitor! Toată lumea merge! *Courez!*”¹ Și sosesc! În turmă, *mon ami*! Cu probleme dintre cele mai ridicole! Ce ți-am spus? a adăugat el când s-a auzit soneria de la parter. Asta e domnișoara Marvell.

Ca de obicei, Poirot avea dreptate. La scurt timp, actrița americană a fost condusă în cameră, iar noi ne-am ridicat în picioare.

Fără discuție, Mary Marvell era una dintre cele mai cunoscute vedete ale marelui ecran. Sosise de curând în Anglia însoțită de soțul ei, Gregory B. Rolf, de asemenea actor de cinema. Se căsătoriseră cu aproximativ un an în urmă, în

¹ Ultimul răcnet (în lb. franceză, în original)

² Dați fuga! (în lb. franceză, în original)

Statele Unite, și aceasta era prima lor vizită în Anglia. Li se făcuse o primire grandioasă. Toată lumea era gata să-și manifeste entuziasmul pentru Mary Marvell, pentru hainele ei minunate, pentru blănurile și bijuteriile ei, dar, mai presus de orice, pentru marele diamant supranumit „Steaua Vestului“, o aluzie transparentă la posesoarea sa. Despre această faimoasă nestemată se scriseseră multe, adevărate și neadevărate, și tot despre ea se zvonea că ar fi fost asigurată pentru incredibila sumă de cincizeci de mii de lire sterline.

Toate aceste detalii mi-au trecut rapid prin minte în timp ce o întâmpinam alături de Poirot pe frumoasa noastră clientă.

Domnișoara Marvell era minionă și suplă, cu o înfățișare foarte plăcută și feciorelnică, și cu ochi albaștri ca de copil, mari și inocenți.

Poirot a poftit-o să ia loc pe un scaun, iar ea a început să vorbească imediat:

– Probabil mă veți considera caraghioasă, *monsieur* Poirot, dar aseară, în timp ce lordul Cronshaw îmi povestea cât de admirabil ați dezlegat misterul morții nepotului său, am simțit nevoia să vă cer sfatul. Cred că este doar o farsă absurdă – așa spune Gregory –, dar pur și simplu mă sperie de moarte.

– S-a oprit să-și tragă sufletul. Chipul lui Poirot exprima încurajare.

– Continuați, *madame*. Înțelegeți, sunt în afara subiectului.

– E vorba de aceste scrisori, a rostit ea în timp ce a deschis poșeta și a scos trei plicuri pe care i le-a înmânat lui Poirot.

Acesta din urmă le-a examinat îndeaproape.

– Hârtie ieftină, numele și adresa tipărite cu grijă. Să vedem în interior, a adăugat el și a scos conținutul.

M-am apropiat de el și m-am înclinat peste umărul lui. Am observat o singură frază, scrisă la fel de îngrijit ca numele și adresa de pe plic. Suna după cum urmează:

Marele diamant, care este ochiul stâng al zeului, trebuie să se întoarcă de unde a venit.

Cea de-a doua scrisoare era formulată în exact aceiași termeni, dar cea de-a treia era mai explicită:

Ați fost avertizată. Nu v-ați conformat. Acum veți rămâne fără diamant. Când va fi lună plină, cele două diamante, care sunt ochiul stâng și cel drept al zeului, se vor întoarce. Așa a fost scris.

– Am tratat prima scrisoare ca pe o glumă, s-a justificat domnișoara Marvell. Când am primit-o pe a doua, am început să-mi pun întrebări. Cea de-a treia a venit ieri și mi s-a părut, la urma urmelor, că problema ar putea fi mai serioasă decât mi-am imaginat eu.

– Înțeleg că aceste scrisori nu au venit prin poștă.

– Exact. Au fost aduse de un curier – un chinez. Asta-i ceea ce mă înspăimântă.

– De ce?

– Pentru că Gregory a cumpărat diamantul de la un chinez din San Francisco, în urmă cu trei ani.

– Înțeleg, *madame*, că sunteți de părere că diamantul se referă la...

– La „Steaua Vestului“, a completat domnișoara Marvell. Așa e. Gregory își amintește că pe atunci circula o poveste legată de diamant, dar chinezul nu ne-a oferit nici o informație. Gregory zice că i s-a părut speriat de moarte

și într-o grabă teribilă să se descotorosească de obiect. A cerut doar a zecea parte din valoarea lui. Greg l-a cumpărat ca dar de nuntă pentru mine.

Poirot a dat din cap gânditor.

– Povestea pare de un romantism aproape incredibil. Și totuși, cine știe? Te rog, Hastings, dă-mi micul meu almanah.

I-am satisfăcut rugămintea.

– *Voyons!*¹ a zis Poirot, răsfoind foile. Când este lună plină? Ah, vinerea viitoare. Adică peste trei zile. *Eh bien, madame*, îmi cereți sfatul și eu vi-l dau. Această *belle histoire*² poate fi o farsă – dar poate și să nu fie! De aceea vă recomand să lăsați diamantul în păstrarea mea până ce va trece vinerea viitoare. Apoi vom vedea ce măsuri se impun.

O urmă de tristețe a străbătut chipul actriței, care a răspuns forțată de împrejurări:

– Mă tem că este imposibil.

– Îl aveți la dumneavoastră – *hein*³? a întrebat Poirot, urmărind-o cu atenție.

Tânăra a ezitat o clipă, apoi și-a strecurat mâna la pieptul rochiei, trăgând afară un lanț lung și subțire. S-a aplecat în față și a desfăcut mâna. În palma ei stătea un diamant străveziu, montat cu rafinament în platină și care răspândea în jur scânteieri intense.

Poirot a inspirat cu un șuierat prelung.

– *Épatant!*⁴ a murmurat el. Îmi dați voie, *madame*? a întrebat el și a luat piatra prețioasă în propria mână, a cercetat-o cu atenție și apoi a înapoiat-o stăpânei cu o mică

¹ Să vedem! (în lb. franceză, în original)

² Poveste frumoasă (în lb. franceză, în original)

³ Așadar (în lb. franceză, în original)

⁴ Uimitor! (în lb. franceză, în original)

plecăciune. Un diamant splendid – fără nici un defect. Ah, *cent tonnerres!*¹ Și îl purtați cu dumneavoastră, *comme ça!*²

– Nu, nu, sunt într-adevăr foarte atentă, *monsieur* Poirot. De obicei îl țin încuiat în caseta mea de bijuterii pe care o las în seiful hotelului. Stăm la Magnificent. Astăzi l-am adus doar ca să îl vedeți.

– Și îl veți lăsa la mine, *n'est-ce pas?*³ Veți asculta sfatul lui Papa Poirot?

– *Monsieur* Poirot, lucrurile stau cam așa. Vineri vom merge la Yardly Chase să petrecem câteva zile cu lordul și lady Yardly.

Cuvintele ei au trezit în mintea mea un vag ecou de aduceri-aminte. Puțină bârfă – sau ce mai rămăsese din ea. Cu câțiva ani în urmă, lordul și lady Yardly făcuseră o vizită în Statele Unite și se zvonise că Excelența Sa se distrase de minune acolo în compania unor prietene. Alte bârfe însă asociaseră numele lui lady Yardly cu cel al unui star de cinema din California care, vai, mi-am amintit brusc, nu era nimeni altul decât Gregory B. Rolf.

– Vă voi pune la curent cu un mic secret, *monsieur* Poirot, a continuat domnișoara Marvell. Am încheiat o înțelegere cu lordul Yardly, prin care ne oferă ocazia să filmăm o piesă la vechea sa reședință.

– La Yardly Chase! am exclamat interesat. Se numără printre cele mai importante atracții turistice ale Angliei.

Domnișoara Marvell a încuviințat din cap.

– Bănuiesc că este o proprietate feudală veritabilă, care s-a păstrat bine. Dar el cere cam mult și, bineînțeles, nu

¹ Pe toți sfinții! (în lb. franceză, în original)

² Așa, pur și simplu (în lb. franceză, în original)

³ Nu-i așa? (în lb. franceză, în original)

știu încă dacă lucrurile se vor concretiza, dar mie și lui Greg ne place să combinăm afacerile cu plăcerea.

– Dar – și îmi cer scuze dacă sunt greu de cap, *madame* – în mod sigur este posibil să vizitați Yardly Chase fără să luați diamantul cu dumneavoastră.

Ochii domnișoarei Marvell au căpătat o expresie șireată și fermă care venea să dezmință aparența lor copilăroasă. Brusc, mi s-a părut mult mai în vârstă.

– Vreau să-l port când voi merge acolo.

– Cu siguranță, am spus pe neașteptate, în colecția Yardly există câteva bijuterii celebre și, printre ele, și un mare diamant, nu?

– Exact, a rostit concis domnișoara Marvell.

L-am auzit pe Poirot murmurând slab:

– Ah, *c'est comme ça!*¹ Apoi a spus cu voce tare, nimerind în mod bizar, ca întotdeauna, drept la țintă (el numește asemenea coincidențe fericite „psihologie“): Atunci fără îndoială dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați făcut deja cunoștință cu lady Yardly?

– Gregory a cunoscut-o când a fost plecată în State, în urmă cu trei ani. A ezitat o clipă, apoi a adăugat brusc: Consultați de obicei *Society Gossip*?

Amândoi ne-am declarat vinovați, cu un aer oarecum rușinat.

– Întreb pentru că în numărul de săptămâna aceasta apare un articol despre bijuterii renumite și este într-adevăr foarte ciudat... a zis ea și s-a oprit.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre masa aflată în celălalt capăt al încăperii și m-am întors cu ziarul în mână.

¹ Așa deci! (în lb. franceză, în original)

Domnișoara Marvell l-a luat, a găsit articolul și a început să citească cu voce tare:

...Printre alte nestemate renumite se numără și „Steaua Estului“, un diamant aflat în posesia familiei Yardly. Un strămoș al actualului lord Yardly l-a adus din China, însoțit de o poveste romantică. Potrivit acesteia, diamantul a fost cândva ochiul drept al unui zeu dintr-un templu. Un alt diamant, de aceeași formă și mărime, reprezenta ochiul stâng, iar legenda spune că și acesta a fost furat în decursul timpului. „Un ochi va merge la vest, celălalt la est, până când se vor întâlni din nou. Apoi, în triumf, se vor întoarce la zeu.“ E o coincidență ciudată faptul că în prezent există un diamant care corespunde riguros acestei descrieri și care este cunoscut sub numele de „Steaua Vestului“. Acest diamant se află în proprietatea celebrei vedete de cinema Mary Marvell. Ar fi interesantă o comparație a celor două diamante.

S-a oprit.

— *Épatant!* a murmurat Poirot. Fără îndoială, o fantezie pe cinste, a adăugat el și s-a întors spre Mary Marvell. Și nu vă temeți, *madame?* Nu aveți nici o spaimă întemeiată pe superstiții? Nu vă e teamă că, în clipa în care acești frați siamezi se vor regăsi, va apărea un chinez și-i va duce cât ai zice pește în China?

Tonul său era sarcastic, dar am avut impresia că în spatele acestuia se ascundea un avertisment serios.

— Nu cred că diamantul lui lady Yardly este la fel de valoros ca al meu, a zis domnișoara Marvell. Oricum, am să văd.

Nu știu ce ar fi replicat Poirot, pentru că, în clipa aceea, ușa s-a deschis brusc și un bărbat foarte chipeș a pășit în

încăpere. Din creștetul acoperit cu păr negru, scurt și ondulat și până în vârfurile ghetelor de piele lăcuită arăta ca un erou desprins dintr-o poveste de iubire.

– Am spus că voi veni de dragul tău, Mary, a început Gregory Rolf, și iată-mă. Ei, ce spune *monsieur* Poirot despre mica noastră problemă? Doar o mare farsă, așa cum bănuiam?

Poirot i-a zâmbit marelui actor. Amândoi făceau un contrast ridicol.

– Farsă sau nu, domnule Rolf, a răspuns el impasibil, am sfătuit-o pe soția dumneavoastră să nu poarte diamantul vineri, la Yardly Chase.

– Aici sunt de acord cu dumneavoastră, domnule. Deja i-am spus lui Mary. Dar poftim! E o femeie cochetă până-n vârful unghiilor, și presupun că nu suportă gândul ca altcineva să strălucească mai tare decât ea în brânșa diamantelor.

– Ce absurditate, Gregory! a pufnit Mary Marvell, dar se înroșise de furie.

Poirot a ridicat din umeri.

– *Madame*, v-am sfătuit. Mai mult nu pot să fac. *C'est fini.*¹

I-a salutat pe amândoi la ușă cu o înclinare a capului.

– Oh, la, la! a exclamat el revenind în cameră. *Histoire des femmes!*² Soțul cumsecade a pus punctul pe i, *tout de même*³, însă a fost lipsit de tact! Garantat.

I-am împărtășit din amintirile mele vagi, iar el a dat din cap hotărât.

– Așa m-am gândit și eu. Dar există ceva ciudat dincolo de toate astea. Cu permisiunea dumitale, *mon ami*, voi ieși să iau puțin aer. Așteaptă-mă, te rog, nu stau mult.

¹ S-a terminat. (în lb. franceză, în original)

² Povești de-ale femeilor (în lb. franceză, în original).

³ Totuși (în lb. franceză, în original)

Aproape adormisem în fotoliu, când proprietara imobilului a bătut la uşă şi a băgat capul înăuntru.

— O altă doamnă doreşte să-l vadă pe *monsieur* Poirot, domnule. I-am spus că a ieşit, dar insistă să îl aştepte, pentru că vine din provincie.

— Ah, condu-o înăuntru, doamnă Murchinson. Voi încerca să-i fiu de ajutor.

În clipa următoare, doamna a fost poftită în cameră. Inima mi-a tresărit când am recunoscut-o. Fotografia lui lady Yardly apăruse prea des în ziarele mondene pentru a-i mai permite să se bucure de anonim.

— Luaţi loc, lady Yardly, am spus în timp ce trăgeam un scaun. Prietenul meu Poirot a ieşit, dar ştiu că va reveni în foarte scurt timp.

A mulţumit şi s-a aşezat. Era un tip de femeie total diferit de domnişoara Mary Marvell. Înaltă, brunetă, cu ochi scânteietori şi un chip mândru şi palid, cu toate că în arcuirea gurii exista ceva trist.

Am simţit dorinţa de a mă ridica la înălţimea situaţiei. De ce nu? În prezenţa lui Poirot întâmpin frecvent dificultăţi în a mă pune în valoare. Şi totuşi, nu încap în doială că şi eu am fost înzestrat într-o bună măsură cu darul deducţiei. Cedând impulsului, m-am înclinat spre vizitatoare.

— Lady Yardly, am început, ştiu de ce aţi venit aici. Aţi primit scrisori de şantaj cu privire la diamant.

Cu siguranţă, săgeata mea nimerise în plin. Lady Yardly m-a privit cu gura căscată de uimire, în timp ce puţina culoare din obraji i-a dispărut cu desăvârşire.

— Ştiţi? a rostit ea pe nerăsuflăte. Cum?

Am zâmbit.

— Printr-un proces cât se poate de logic. Dacă domnişoara Marvell a primit scrisori de avertizare...

– Domnișoara Marvell? A fost aici?

– Tocmai a plecat. Așa cum spuneam, dacă ea, ca deținătoare a unuia din diamantele gemene, a primit o serie de avertismente misterioase, dumneavoastră, care posedați celălalt diamant, trebuie să vă fi confruntat cu aceeași problemă. Vedeți ce simplu este? Deci am dreptate că vi s-au transmis aceste comunicări bizare?

A ezitat o clipă, ca și cum n-ar fi fost sigură dacă să mă creadă sau nu, după care a încuviințat din cap cu un zâmbet firav.

– Așa este, a confirmat ea.

– Și ale dumneavoastră au sosit tot prin curier – printr-un chinez?

– Nu, au venit prin poștă. Dar spuneți-mi, a trecut și domnișoara Marvell prin aceeași experiență?

I-am relatat evenimentele dimineții și ea m-a ascultat cu atenție.

– Totul se potrivește. Scrisorile mele sunt copia scrisorilor ei. Este adevărat că au venit prin poștă, dar aveau impregnat un parfum ciudat – ceva care amintea parcă de un bețișor parfumat, ceva care sugera Orientul. Ce înseamnă toate astea?

Am clătinat din cap.

– Asta este ceea ce trebuie să descoperim. Aveți scrisorile la dumneavoastră? Am putea afla ceva de pe ștampile.

– Din nefericire le-am distrus. Înțelegeți, la vremea respectivă le-am privit ca pe o glumă stupidă. E oare cu putință ca o bandă de chinezi să încerce să recupereze diamantele? Mi se pare incredibil.

Am revenit în repetate rânduri asupra faptelor, dar n-am reușit să progresăm în elucidarea misterului. În cele din urmă, lady Yardly s-a ridicat.

– Nu cred că mai este nevoie să-l aștept pe *monsieur* Poirot. Puteți să-i comunicați dumneavoastră ce am discutat. Mulțumesc foarte mult, domnule...

A ezitat în timp ce întindea mâna.

– Căpitanul Hastings.

– Bineînțeles! Ce stupidă pot fi. Sunteți un prieten al familiei Cavendish, nu-i așa? Mary Cavendish m-a trimis la *monsieur* Poirot.

Când prietenul meu s-a întors, mi-a făcut plăcere să-i relatez povestea celor întâmplare în absența sa. Poirot m-a supus unui interogatoriu contradictoriu și foarte agresiv cu privire la detaliile conversației avute și am tras concluzia că nu era deloc încântat că nu fusese de față. În plus, bănuiam că vechiul și stimatul meu camarad era încercat de invidie. Își făcuse aproape un obicei din a-mi subestima capacitățile și cred că îl supăra faptul că, de data aceasta, nu găsea nici un motiv de critică. În taină, eram mulțumit de mine, deși încercam să ascund acest lucru de teamă să nu-l enervez. În ciuda idiosincraziilor sale, eram profund atașat de micul și ciudatul meu prieten.

– *Bien!* a zis el în cele din urmă, cu o expresie ciudată pe chip. Intriga se extinde. Dă-mi, te rog, *Peerage*¹ de pe raftul de sus.

A început să răsfoiască volumul cerut.

– Ah, iată-ne! „Yardly... al zecelea viconte, a participat la al Doilea Război al Burilor... *tout ça n'a pas d'importance*²... căsătorit în 1907 cu Maude Stopperton, cea de-a patra fiică a celui de al treilea baron Cotteril... hm, hm, hm... are două fiice născute în 1908, respectiv 1910... Cluburi,

¹ Almanahul nobilimii

² Asta n-are importanță. (în lb. franceză, în original)

reședințe...“ *Voilà*, asta nu ne spune prea mult. Dar mâine-dimineață ne vom întâlni cu acest milord!

– Poftim?

– Da. I-am telefonat.

– Am crezut că ți-ai declinat orice răspundere față de acest caz.

– Nu acționez în interesul domnișoarei Marvell, de vreme ce refuză să-mi asculte sfatul. Acum acționez doar pentru propria satisfacție – satisfacția lui Hercule Poirot! Categorie, trebuie să mă implic în această afacere.

– Și îl convoci pe lordul Yardly doar ca să-ți astâmperi dumneata curiozitatea. Nu cred că va fi încântat.

– *Au contraire*¹, dacă voi apăra diamantul familiei sale, ar trebui să-mi fie foarte recunoscător.

– Atunci chiar crezi că există posibilitatea să fie furat? am întrebat cu nerăbdare.

– E aproape o certitudine, a răspuns placid Poirot. Totul conduce la această idee.

– Dar cum...

Poirot mi-a curmat întrebările pătimașe cu un gest grațios al mâinii.

– Nu acum, te rog. Să nu ne zăpăcim. Și uite cum ai schimbat locul volumului *Peerage*! Nu vezi că cele mai înalte cărți sunt așezate pe raftul de sus, cele mijlocii pe raftul de dedesubt și așa mai departe? În felul acesta avem ordine, *metodă*, așa cum ți-am spus adesea, Hastings...

– Exact, am replicat precipitat și am pus volumul la locul cuvenit.

¹ Dimpotrivă (în lb. franceză, în original)

II

Lordul Yardly s-a dovedit a fi un individ sportiv și plin de energie, cu voce tunătoare și un chip rumen, de o bonomie agreabilă, care-i compensa îngustimea minții.

– Afacerea asta e nemaipomenită, *monsieur* Poirot. Nu pricep nimic. Se pare că soția mea a primit niște scrisori ciudate și că domnișoarei Marvell i s-a întâmplat același lucru. Ce înseamnă toate astea?

Poirot i-a înmănat un exemplar din *Society Gossip*.

– În primul rând, milord, vreau să vă întreb dacă aceste afirmații sunt realmente adevărate.

Viconte a luat exemplarul oferit de Poirot. În timp ce citea, chipul i s-a întunecat de furie.

– Prostii! a izbucnit el. Diamantul nu a fost însoțit de nici o poveste romantică. Cred că își are obârșia în India. E prima oară când aud chestia asta cu zeul chinez.

– Totuși, diamantul este cunoscut ca „Steaua Estului“.

– Și ce dacă? a întrebat el înfuriat la culme.

Poirot a zâmbit slab, fără să dea un răspuns direct.

– Ceea ce vă cer eu, milord, este să aveți încredere în mine. Dacă o veți face fără nici un fel de rezerve, am mari speranțe să evit catastrofa.

– Așadar, credeți că există ceva în spatele acestor scorneli?

– Vreți să acționați după cum vă sfătuiesc?

– Sigur că vreau, dar...

– *Bien!* Atunci permiteți-mi să vă pun câteva întrebări. Această afacere de la Yardly Chase, dintre dumneavoastră și domnul Rolf, este, ca să zic așa, încheiată?

– Ah, ați și discutat cu el? Nu, nu e nimic stabilit, a răspuns el după o scurtă ezitare, iar obrajii săi roșcovani

au devenit și mai congestionați. O să fiu cinstit cu dumneavoastră, *monsieur* Poirot. M-am făcut de râs în multe feluri și sunt înglodat în datorii, dar vreau să mă opresc. Îmi iubesc foarte mult copiii, doresc să schimb lucrurile în bine și să pot locui în continuare în vechea reședință. Gregory Rolf îmi oferă o sumă însemnată – suficientă să mă pun din nou pe picioare. Nu vreau să fac asta – mă revoltă gândul că toată mulțimea aia și-ar da aere pe domeniul Chase –, dar e posibil să fiu nevoit, dacă nu...

S-a oprit.

Poirot l-a privit pătrunzător.

– Așadar, mai aveți și altă posibilitate? Dați-mi voie să ghicesc: să vindeți „Steaua Estului“.

Lord Yardly a dat din cap aprobator.

– Asta e. Se află în familie de câteva generații, dar nu este un obiect esențial. Totuși, nu e cel mai simplu lucru din lume să găsești un cumpărător. Hoffberg, tipul care se ocupă de intermediari pe Hatton Garden¹, este cu ochii în patru după un posibil client, dar, dacă nu găsește unul în curând, ne paște dezastrul.

– Încă o întrebare, *permettez*. Lady Yardly cu ce plan este de acord?

– Ah, ea se opune foarte tare vânzării diamantului. Știți cum sunt femeile. Ar prefera varianta cu filmul.

– Înțeleg, a rostit Poirot și a rămas câteva clipe pe gânduri, ca mai apoi să se ridice repede în picioare. Vă întoarceți la Yardly Chase imediat? *Bien!* Nu suflați nici o vorbă nimănui – atenție, nimănui –, dar așteptați-ne în această seară. Vom sosi la scurt timp după ora cinci.

– Foarte bine, dar nu înțeleg...

¹ Stradă în zona centrală a Londrei, renumită pentru magazinele de bijuterii

— *Ça n'a pas d'importance*, a zis Poirot binevoitor. Vreți să vă păstrez eu diamantul, *n'est-ce pas?*

— Da, dar...

— Atunci faceți cum am spus.

Un nobil cumplit de derutat a părăsit încăperea.

III

Când am ajuns la Yardly Chase, ceasul arăta cinci și jumătate. L-am urmat pe majordomul plin de demnitate spre vechea sală lambrisată, în care ardea un foc vioi, întreținut de câțiva bușteni. Ne-a întâmpinat o imagine frumoasă: lady Yardly cu cei doi copii, capul negru și mândru al mamei aplecat deasupra căpșoarelor lor bălaie. Lordul Yardly stătea alături, zâmbind spre ei.

— *Monsieur Poirot* și domnul căpitan Hastings, a anunțat majordomul.

Lady Yardly și-a ridicat privirea cu o tresărire, în timp ce soțul ei a înaintat nesigur, cerându-i din ochi instrucțiuni lui Poirot. Omulețul s-a dovedit la înălțimea momentului.

— Toate scuzele mele! Sunt aici pentru că investighez în continuare această afacere, în urma unei discuții avute cu domnișoara Marvell. Dumneaei sosește vineri la dumneavoastră, nu? Fac un mic tur mai întâi, ca să mă asigur că totul este în regulă. De asemenea, am vrut să o întreb pe lady Yardly dacă își amintește vreun amănunt legat de stampilele de pe scrisorile pe care le-a primit.

Din nefericire, lady Yardly a clătinat din cap.

— Mă tem că nu. Este lipsit de inteligență din partea mea. Dar, vedeți, nu mi-a trecut niciodată prin cap să le iau în serios.

– Rămâneți peste noapte? s-a interesat lordul Yardly.

– Ah, milord, mă tem că vă incomodăm. Ne-am lăsat bagajele la han.

– Nu face nimic, a zis el și a dat niște indicații. Vom trimite după ele. Nu, nu – nu e nici o problemă, vă asigur.

Poirot și-a îngăduit să se lase convins și, așezându-se lângă lady Yardly, a început să se împrietenească cu copiii. În scurt timp, se jucau zgomotos, încercând să mă corupă și pe mine.

– *Vous êtes bonne mère,*¹ a zis Poirot cu o mică plecăciune elegantă, în timp ce copiii se retrăgeau fără tragere de inimă cu o bonă severă.

Lady Yardly și-a netezit părul ciufulit.

– Îi ador, a rostit ea cu un mic tremur în voce.

– Și ei pe dumneavoastră, pe bună dreptate! a remarcat Poirot, făcând din nou o reverență.

S-a auzit sunetul unui gong, și ne-am pregătit să mergem în camerele noastre. În clipa aceea, majordomul a apărut cu o telegramă pe o tavă de argint, pe care i-a înmânat-o lordului Yardly. Acesta a desfăcut-o cu un cuvânt scurt de scuză. În timp ce citea, s-a crispat vizibil.

I-a înmânat-o apoi soției sale cu o exclamație și a aruncat o privire spre prietenul meu.

– O clipă, *monsieur* Poirot, am impresia că ar trebui să știți despre ce este vorba. Telegrama este de la Hoffberg. Acesta crede că a găsit un client pentru diamant – un american care pleacă mâine în State. În seara asta vor trimite un specialist să examineze diamantul. Pe legea mea, dacă acesta îl sustrage...

Nu și-a mai găsit cuvintele.

¹ Sunteți o mamă bună (în lb. franceză, în original)

Lady Yardly s-a întors cu telegrama încă în mână.

— Aș vrea să nu îl vinzi, George, a rostit ea șoptit. E de foarte mult timp în familie, a adăugat ea și a rămas pe loc, așteptând parcă un răspuns. Văzând că acesta nu vine, fața i s-a împietrit și a ridicat din umeri. Trebuie să merg să mă îmbrac. Cred că ar fi bine să etalez „marfă“, a completat ea, întorcându-se spre Poirot cu o mică grimasă. Este unul dintre cele mai oribile coliere create vreodată! George mi-a tot promis că-l duce să-i schimbe montura, dar nu a făcut-o niciodată, a încheiat ea și a părăsit încăperea.

O jumătate de oră mai târziu, eram adunați toți trei în salon, în așteptarea doamnei. Trecuseră deja câteva minute după ora la care se servea de obicei cina.

Brusc, s-a auzit un foșnet, și în cadrul ușii a apărut lady Yardly, cu chipul radios, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă și sclipitoare, cu un pârlăuș de foc în jurul gâtului. A rămas pe loc, atingându-și colierul cu o mână.

— Iată ofranda, a rostit ea veselă. Proasta dispoziție părea să-i fi dispărut. Așteptați să aprind toate luminile și vă veți delecta privirile cu cel mai urât colier din Anglia.

Înterupătoarele se aflau pe latura exterioară a ușii și, în clipa în care a întins mâna spre ele, incredibilul s-a întâmplat. Pe neașteptate și fără nici o avertizare, toate luminile s-au stins, ușa s-a închis cu zgomot și, din cealaltă parte a ei, s-a auzit țipătul pătrunzător și prelung al unei femei.

— Dumnezeuule! a strigat lordul Yardly. Asta a fost vocea lui Maude! Ce s-a întâmplat?

Ne-am năpustit ca orbii spre ușă, ciocnindu-ne unul de altul prin întuneric. Ne-a luat câteva minute să ajungem la ea. Dar ce ne-a fost dat să vedem! Lady Yardly zăcea fără cunoștință pe pardoseala de marmură, iar pe gâtul ei alb

se vedea un semn roșu intens, acolo de unde îi fusese smuls colierul.

În timp ce ne aplecam deasupra ei, nesiguri pe moment dacă mai era în viață sau murise, ea a deschis ochii.

– Chinezul, a șoptit ea cu efort. Chinezul – ușa laterală.

Lordul Yardly a sărit în picioare cu o înjurătură. L-am însoțit, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Din nou chinezul! Ușa laterală în discuție era una mică, în colțul zidului, la mai puțin de zece metri distanță de scena tragediei. Când am ajuns, am scos un strigăt. Foarte aproape de prag se afla colierul strălucitor, pe care hoțul cuprins de panică în mod evident îl scăpase din mână. M-am năpustit fericit asupra lui, dar am scos alt strigăt, la care lordul Yardly mi-a răspuns ca un ecou, pentru că în mijlocul colierului era un gol. „Steaua Estului“ lipsea!

– Asta demonstrează, am zis eu în șoaptă, că nu erau hoți obișnuiți. Singurul lucru pe care-l doreau era acel diamant.

– Dar cum a pătruns individul?

– Prin această ușă.

– Dar e mereu încuiată.

– Acum nu este, am replicat eu, clătinând din cap. Vedeți? am adăugat în timp ce trăgeam de ușă ca s-o deschid.

Însă în clipa aceea a căzut ceva fâlfâind. M-am aplecat și am ridicat obiectul. Era o bucățică de mătase, cu o broderie inconfundabilă. Se rupsese din roba chinezului.

– În graba lui, și-a prins roba în ușă, am explicat eu. Haideți, grăbiți-vă. Nu poate să fi ajuns departe.

Dar am căutat în zadar. În întunericul de smoală al nopții, hoțul dispăruse fără urmă. Ne-am întors cu părere de rău, iar lordul Yardly a trimis lacheul să cheme poliția cât mai repede posibil.

Lady Yardly, îngrijită cu competență de Poirot, care în asemenea chestiuni era la fel de îndemânatic ca o femeie, își revenise îndeajuns de bine ca să fie în stare să ne spună povestea ei.

— Mă pregăteam să aprind toate luminile, a început ea, când un bărbat a apărut brusc din spate. Mi-a smuls colierul de la gât cu atâta forță, că am căzut cu capul înainte pe podea. În căzătură, l-am văzut cum dispărea pe ușa laterală. Atunci mi-am dat seama după codiță și după roba cu înflorituri că era vorba de un chinez.

S-a oprit brusc, înfiorată.

Majordomul a reapărut. I s-a adresat cu voce joasă lordului Yardly:

— Un gentleman din partea domnului Hoffberg, milord. Susține că îl așteptați.

— Dumnezeu mare! a strigat nobilul tulburat. Chiar că trebuie să-l văd. Nu, nu aici, Mullings, în bibliotecă.

L-am tras pe Poirot deoparte.

— Ascultă, prietene, nu ar fi mai bine să ne întoarcem la Londra?

— Așa crezi, Hastings? De ce?

— Păi, am început eu tușind cu delicatețe, lucrurile nu au mers foarte bine, nu-i așa? Adică, îi spui lordului Yardly să aibă încredere în dumneata că totul va fi bine, și apoi diamantul dispare chiar de sub nasul nostru!

— Adevărat, a replicat Poirot puțin abătut. Nu este una dintre reușitele mele notabile.

Acest mod de a descrie lucrurile aproape că m-a făcut să zâmbesc, dar am rămas ferm pe poziție.

— Așadar, după ce-am făcut-o de oaie — pardon de expresie —, nu crezi că ar fi mai elegant să plecăm imediat?

– Și cina, fără îndoială excelentă, pe care a pregătit-o bucătarul-șef al lordului Yardly?

– Ah, asta era problema! am rostit eu cuprins de nerăbdare.

Poirot a ridicat mâinile exasperat.

– *Mon Dieu!* Problema e că dumneata tratezi chestiunile gastronomice cu o indiferență criminală.

– Mai este un motiv pentru care ar trebui să ne întoarcem la Londra cât mai repede posibil, am continuat eu.

– Despre ce este vorba, prietene?

– Despre celălalt diamant, am spus coborând vocea. Al domnișoarei Marvell.

– *Eh bien*, ce e cu el?

– Nu înțelegi? am întrebat deranjat de neobișnuita lui lipsă de înțelegere. Ce se întâmplase cu inteligența scăpărătoare cu care mă obișnuise? Pe unul au pus mâna, acum vor încerca să pună mâna și pe celălalt.

– *Tiens!*¹ a exclamat Poirot, făcând un pas înapoi și privind-mă cu admirație. Minteă dumitale progresează miraculos, prietene! Imaginează-ți că pe moment nici nu mi-a trecut prin gând! Dar mai este destul timp. Până vineri, când va fi lună plină.

Am clătinat din cap cu suspiciune. Teoria lunii pline mă lăsa complet rece. Cu toate acestea, am reușit să-l conving pe Poirot, așa că am plecat imediat, lăsând în urmă un bilet cu explicații și scuze pentru lordul Yardly.

Ideea mea a fost să mergem de îndată la Magnificent și să-i relatăm domnișoarei Marvell ce se întâmplase, dar Poirot s-a opus planului și a insistat că a doua zi avea să fie suficient timp pentru asta. Am cedat cu părere de rău.

¹ Ia te uită! (în lb. franceză, în original)

Dimineața, Poirot mi s-a părut ciudat de fără chef să iasă din casă. Am început să bănuiesc că, debutând cu o greșeală, nu era deloc dispus să meargă mai departe cu acel caz. Ca răspuns la rugămințile mele, mi-a precizat cu un admirabil bun-simț că, de vreme ce detaliile afacerii de la Yardly Chase apăruseră deja în ziarele de dimineață, familia Rolf avea să știe cam tot atât de mult pe cât le-am fi putut spune și noi. Am renunțat fără voie.

Evenimentele care au urmat au dovedit că temerile mele erau întemeiate. Pe la ora două a sunat telefonul. A răspuns Poirot. A ascultat câteva clipe și apoi, cu un scurt „*Bien, j'y serai*”¹, a închis și s-a întors cu fața spre mine.

– Ce să vezi, *mon ami*? a făcut el cu un aer puțin jenat, dar și tulburat. Diamantul domnișoarei Marvell a fost furat.

– Ce? am strigat eu, ridicându-mă brusc. Și cum rămâne cu „luna plină“?

Poirot a lăsat capul în jos.

– Când s-a întâmplat?

– În această dimineață.

Am clătinat din cap cu tristețe.

– Măcar de m-ai fi ascultat. Vezi că am avut dreptate?

– Se pare că da, *mon ami*, a replicat Poirot precaut. Se spune că aparențele înșală, dar de data aceasta par să fie adevărate.

În timp ce ne grăbeam spre un taxi cu direcția Magnificent, am făcut lumină în adevărata natură a complotului.

– Ideea cu luna plină a fost foarte deșteaptă. Au vrut să ne determine să ne concentrăm asupra zilei de vineri și să ne ia astfel pe nepregătite. Ce păcat că nu ți-ai dat seama de acest lucru.

¹ Bine, voi veni (în lb. franceză, în original)

– *Ma foi!*¹ a zis Poirot vesel și din nou nonșalant după ce șocul inițial trecuse. Nimeni nu se poate gândi la toate!

Mi-a părut rău pentru el. Detesta foarte mult orice fel de eșec.

– Nu fi trist, am spus consolator. Noroc mai mult data viitoare.

La Magnificent am fost conduși imediat în biroul managerului. Gregory Rolf se afla acolo cu doi tipi de la Scotland Yard. Un recepționar palid stătea în fața lor.

Când am intrat, Rolf ne-a salutat cu o mișcare din cap.

– Suntem pe cale să-i dăm de capăt, a zis el. Dar este aproape incredibil. Cum a avut individul tupeul să o facă nu-mi pot imagina.

Au fost suficiente doar câteva minute pentru a ni se prezenta faptele. Domnul Rolf ieșise din hotel la ora unsprezece și un sfert. La unsprezece și jumătate, un gentleman care semăna cu el ca două picături de apă a intrat în hotel și a cerut caseta cu bijuterii din seif. A semnat prompt chitanța, remarcând în treacăt: „Pare un pic diferită de semnătura mea obișnuită, dar m-am lovit la mână când am coborât din taxi“. Recepționarul s-a mulțumit să zâmbescă, fără a observa vreo diferență semnificativă. Falsul Rolf a râs și a spus: „Sper să nu mă vârați la răcoare ca pe un escroc. Am primit scrisori de amenințare de la un chinez și cel mai rău e că eu însumi arăt ca unul – mă refer la forma ochilor“.

– M-am uitat la el, a continuat recepționarul care povestea, și am înțeles de îndată ce voia să spună. Coada fiecărui ochi se alungea spre tâmpile ca la orientali. Nu mai observasem acest lucru înainte.

¹ Pe cîntea mea! (în lb. franceză, în original)

– Pe toți dracii, omule, a izbucnit Gregory Rolf apăsându-se spre el, observi și acum?

Bărbatul și-a ridicat privirea și a tresărit.

– Nu, domnule, a bâiguit el, nu pot spune că da.

Într-adevăr, ochii căprui și sinceri care ne priveau nu aveau nimic oriental în ei.

Omul de la Scotland Yard a mormăit:

– Îndrăzneț tipul. S-a gândit că ochii ar putea fi observați și a luat taurul de coarne, ca să înlăture bănuielile. Probabil v-a urmărit când ați ieșit din hotel, domnule, și s-a strecurat înăuntru de îndată ce ați ajuns suficient de departe.

– Dar caseta cu bijuterii? am întrebat eu.

– A fost găsită pe holul hotelului. Un singur lucru fusese luat: „Steaua Vestului“.

Ne-am uitat unul la celălalt – toată povestea era extrem de bizară, aproape ireală.

Poirot a sărit repede în picioare.

– Mă tem că n-am fost prea util, a zis el plin de regret. Pot să o văd pe *madame*?

– Presupun că e în pat. Șocul a doborât-o, a replicat Rolf.

– Atunci aş putea să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră, *monsieur*?

– Bineînțeles.

După vreo cinci minute, Poirot a reapărut.

– Acum, prietene, a zis el vesel, mergem la poștă. Trebuie să trimit o telegramă.

– Către cine?

– Lordul Yardly, a răspuns și, luându-mă de braț, a ignorat celelalte întrebări. Haide, haide, *mon ami*. Știu tot ce gândești în legătură cu această afacere teribilă. Nu m-am remarcat! Dumneata, în locul meu, ai fi făcut o figură mai

bună. *Bien!* Recunosc. Hai să uităm și să luăm prânzul împreună.

Când am ajuns acasă la Poirot, era aproape ora patru. O siluetă s-a ridicat de pe scaunul de lângă fereastră. Era lordul Yardly. Arăta tras la față și îndurerat.

– Am primit telegrama dumneavoastră și am venit imediat. Am fost la Hoffberg și nu se știe nimic nici despre specialistul acela al lor, nici despre telegramă. Credeți că...

Poirot a ridicat mâna.

– Scuzele mele! Eu am trimis telegrama aceea și eu l-am angajat pe gentlemanul în discuție.

– *Dumneata?* Dar de ce? Cum? a murmurat viconteul uluit.

– Ideea mea era să împing lucrurile până la limita maximă, a explicat Poirot cu calm.

– Să împingeți lucrurile până la limita maximă! Ah, Dumnezeule! a strigat lordul Yardly.

– Și stratagema a reușit, a urmat voios Poirot. Așa se face, milord, că am plăcerea să vă returnez... asta!

Și, cu un gest teatral, i-a întins un obiect strălucitor. Era un diamant mare.

– „Steaua Estului“, a rostit pe nerăsuflăte lordul Yardly. Dar nu înțeleg...

– Nu? a spus Poirot. Nu contează. Credeți-mă, era necesar ca diamantul să fie furat. V-am promis că voi avea grijă de el pentru dumneavoastră și m-am ținut de cuvânt. Trebuie să-mi îngăduiți să păstrez acest mic secret. Transmiteți-i, vă rog, respectele mele lui lady Yardly și spuneți-i cât de încântat sunt să-i pot înapoia diamantul. Ce *beau temps*¹, nu-i așa? O zi bună, milord.

¹ Vreme bună (în lb. franceză, în original)

Zâmbind și vorbind în același timp, omulețul l-a condus pe nobilul uluit spre ușă. S-a întors apoi, frecându-și ușor mâinile.

– Poirot, am rostit eu, sunt cumva nebun?

– Nu, *mon ami*, dar ești, ca întotdeauna, într-o ceață mentală.

– Cum ai obținut diamantul?

– De la domnul Rolf.

– Rolf?

– *Mais oui!* Scrisorile de avertizare, chinezul, articolul din *Society Gossip*, toate își au originea în mintea ingenioasă a domnului Rolf! Cele două diamante presupuse a fi atât de asemănătoare n-au existat niciodată. N-a fost decât un singur diamant, prietene! Inițial în colecția Yardly, acesta s-a aflat timp de trei ani în posesia domnului Rolf. El l-a furat azi-dimineață cu ajutorul unui pic de machiaj făcut la coada fiecărui ochi! Ah, trebuie să-l văd jucând în film, este într-adevăr un artist *celui-là*¹!

– Dar de ce să-și fure propriul diamant? am întrebat nedumerit.

– Din mai multe motive. Ca să începem cu începutul, lady Yardly devenise agitată.

– Lady Yardly?

– Vezi dumneata, în California, a stat mai mult singură. Soțul ei se distra în altă parte. Domnul Rolf era chipeș și avea un aer romantic. Dar, *au fond*, este foarte calculat *ce monsieur!* S-a iubit cu lady Yardly și apoi a șantajat-o. Seara trecută, am confruntat-o cu adevărul și a recunoscut. A jurat că a fost vorba de o rătăcire de moment și eu am crezut-o. Dar, fără îndoială, Rolf avea scrisorile ei,

¹ Acela (în lb. franceză, în original)

al căror conținut putea fi denaturat pentru a fi altfel interpretat. Îngrozită de amenințarea unui divorț și de perspectiva de a fi separată de copiii ei, lady Yardly a acceptat tot ce i-a cerut el. Pentru că nu dispunea deloc de bani, a trebuit să-i permită acestuia să înlocuiască diamantul adevărat cu o imitație. Coincidența datei de apariție a diamantului „Steaua Vestului“ mi-a bătut imediat la ochi. Totul se potrivește de minune. Lordul Yardly se pregătește să se rostuiască și să se dedice căminului. Și atunci apare amenințarea posibilei vânzări a diamantului. Înlocuirea putea fi descoperită. Fără îndoială, îi scrie înnebunită lui Gregory Rolf, care tocmai sosise în Anglia. El o consolează, promițându-i să rezolve totul – și se pregătește pentru un jaf dublu. În acest fel, avea să o domolească pe doamna care teoretic îi putea spune soțului – o treabă care nu-i convenea deloc șantajistului nostru –, să încaseze asigurarea de cincizeci de mii de lire sterline (aha, uitaseși de asta!) și să păstreze diamantul. Aici intervin eu. Se anunță sosirea unui expert în diamante. Lady Yardly, așa cum am intuit, pune imediat la cale un jaf – și o face foarte bine! Dar pentru Hercule Poirot, faptele sunt cât se poate de limpezi. Ce se întâmplă în realitate? Doamna stinge lumina, trăneste ușa, azvârle colierul pe coridor și țipă. Ea scosese deja diamantul cu cleștele când era la etaj...

– Dar noi i-am văzut colierul în jurul gâtului! am protestat eu.

– Îmi cer scuze, prietene. Lady Yardly camufla cu mâna partea unde s-ar fi văzut golul lăsat de diamant. Să prindă dinainte o bucățică de mătase în ușa a fost o joacă de copil! Bineînțeles, de îndată ce Rolf a citit despre jaf, a pus la cale propria comedioară. Și a jucat-o foarte bine!

– Lui ce i-ai spus? am întrebat cu o nestăpânită curiozitate.

– I-am spus că lady Yardly i-a povestit soțului ei totul, că am fost împuternicit să recuperez diamantul și că, dacă nu-mi va fi predat imediat, se va declanșa urmărirea în justiție. Pe lângă toate astea, câteva minciuni lipsite de importanță care mi-au trecut atunci prin minte. Era precum ceara în mâinile mele!

Am reflectat asupra problemei.

– Pare un pic inechitabil față de Mary Marvell, care și-a pierdut diamantul fără să greșească de fapt cu nimic.

– Ptiu! a exclamat Poirot. Și-a făcut o publicitate nemaipomenită. Asta e tot ce o preocupă! Cealaltă e cu totul altfel. *Bonne mère, très femme!*¹

– Da, am replicat eu cu îndoială, neîmpărtășind punctele de vedere ale lui Poirot asupra feminității. Cred că Rolf a fost cel care i-a trimis scrisorile duplicat.

– *Pas du tout*,² a zis Poirot brusc. A venit sfătuită de Mary Cavendish să-mi ceară sfatul în dilema ei. Apoi a auzit că Mary Marvell, rivala ei, fusese aici, așa că s-a răzgândit, sărind la un pretext pe care *dumneata*, prietene, i l-ai oferit. Câteva întrebări au fost îndeajuns să-mi confirme că *dumneata* îi povestiseși despre scrisori, nu ea dumitale! Și astfel, s-a repezit la ocazia pe care vorbele dumitale i-au oferit-o.

– Nu cred! am strigat ros de remușcări.

– *Si, si, mon ami*, este păcat că nu studiezi psihologia. Ea ți-a spus că scrisorile au fost distruse? O, la, la, o femeie nu distruge *niciodată* o scrisoare, dacă poate evita acest lucrû! Nici chiar dacă ar fi mai prudent să procedeze ca atare!

¹ Mamă bună, femeie întru totul (în lb. franceză, în original)

² Deloc (în lb. franceză, în original)

– Prea bine, am spus tot mai mânios, dar m-ai dus perfect de nas! De la început până la sfârșit! Frumos îți stă să cauți să explici după aceea. Totul are o limită!

– Dar te simțeai atât de bine, prietene, că n-am avut inima să-ți năruie iluziile.

– Asta nu ajută la nimic. Ai mers un pic cam departe de data asta.

– *Mon Dieu!* Dar cum îți ieși din fire pentru o nimica toată, *mon ami!*

– Sunt sătul! am exclamat și am ieșit trântind ușa.

Poirot făcuse din mine un cal de bătaie perfect. Am decis că avea nevoie de o lecție aspră. Am să las ceva timp să treacă înainte de a-l ierta. Mă încurajase să mă acopăr de ridicol.